

Takže, keď sa Hua-‘c prebudil zo svojej zábudlivosti, veľmi, veľmi sa nahneval. A bil toho učenca, vyhnal ho preč z domu, vyhodil z domu všetkých jeho ľudí, zahnal ich preč. A chcel zabiť toho učenca, ktorý ho vyliečil. Takže jeden z jeho súčasníkov v tom čase, možno jeden z jeho priateľov ho skúšal zastaviť a pýtal sa ho, „Ale prečo? Prečo to robíš? Prečo si sa tak rozčúlil a vyhodil každého von, všetkých bil a dokonca chcel zabiť i svojho dobrodinca, doktora? Čo sa to s tebou deje? Mal by si byť vd’ačný, že ťa ten človek vyliečil a že ťa tvoja rodina tak veľmi miluje, že dokonca dala polovicu majetku za vyliečenie tvojej choroby, aby si sa znovu stal normálnym človekom. Prečo chceš každého zabiť alebo zbitiť?“ No a ten muž bol stále nahnevanej a vysvetľoval „Vlastne ma urobili horším. Nechcem si nič pamätať. Predtým, keď som bol zábudlivý, bol som veľmi šťastný.

Nestará som sa, či zajtra spadnú nebesia alebo zem vystúpi hore. Nestará som sa, či moja rodina prosperuje alebo má akurát dosť na prežitie. Nestará som sa o nič a nikto ma nemohol nahnevať, robiť mi starosti; urobiť ma k niekomu pripútaným a nič ma nemohlo vyprovokovať k starostiam. A žil som takto každý deň. A teraz som prebudený zo zábudlivosti. Robím si také starosti, že všetky tieto svetské problémy, všetky mrzutosti, všetky problémy, všetky starosti, všemožné problémy mi ukradnú srdce a myseľ a každý deň mi spôsobia bolesť hlavy a prinútiť ma žiť v biede a nešťastí. A teraz, aj keby som chcel byť nachvíľu zábudlivý, nebol by som schopný to znovu dosiahnuť! Takže načo je dobré pamätať si všetky tieto veci?“ Tak je to. A potom Tzu-Kung, Tzu-Kung je jeden z Konfuciových žiakov, ktorý je veľmi pripútaný k bohatstvu, sláve a tomu všetkému. Preto sa... Tzu-Kung spýtal, hoci praktikoval

spolu s Konfuciom, aj tak nebol schopný zanechať všetku svoju hrabivosť, zaujatie peniazmi a slávou. Keď počul tento príbeh, spýtal sa Konfucia, „Čo to znamená? Čo to znamená, Majstre?“ Konfucius mu povedal, „Ty nerozumieš!“ A potom Konfucius povedal Jen-Hueovi, ktorý bol jedným z jeho žiakov, „Zapíšeš ten príbeh, zaznamenaj ho.“ Myslím, že ten muž bol ako samádhí, však? Myslím, že ten muž bol pravdepodobne určitým spôsobom v samádhí. Niekedy môžu ľudia odložiť svoje spomienky alebo zastaviť dych a životnú silu na určitý časový úsek. Ale pretože svetskí ľudia nemajú radi takúto osobu, ktorá je bez kontaktu s každodenným životom, ktorá si len užíva vo svojej vlastnej Nirváne, preto sa samozrejme každý deň pokúšajú prebudiť ho, aby bol znovu s nimi v kontakte, zdieľal s nimi všetok odpad, ktorý si toľko šetril. Sami nedokážu všetko stráviť. Niekedy sedíme v tichosti v samádhí alebo v meditácii, nikoho nerušíme, nerobíme nič zlé nikomu neškodíme,

no aj tak
to ľudia nemôžu uniesť!
Členovia rodiny,
spoločnosti, priatelia
nedokážu zniesť, že ticho
sedíme a nič nerobíme,
sme takí mierumilovní,
pokojní a neškodní.
Bolí by radšej,
keby ste vstali
a niečo robili,
čokoľvek alebo
možno hrali hazardné hry,
pili,
niečo robili,
horšie, zlé pre vaše telo,
vášho ducha, myseľ
a pre vašich členov rodiny,
ale pokiaľ robíte
niečo také ako oni,
necháte ich vidieť svoje činy,
sú radšej.
Preto my,
praktikujúci, zaznamenávame
toľko problémov,
prekážok,
obštrukcií
a nesúhlasu z okruhu
našich milovaných,
priateľov a príbuzných.
Nie je to tak? (Áno.)
Možno nie všetci z nás
ale mnohí z nás áno.
Teraz rozumiete,
pretože ak sme
iní ako oni,
nemôžu to strpieť.
Preto vám hovorím,
meditujte večer,
keď každý spí.
Meditujte ráno,
kým sú ešte
vo svojich snoch.
Nevysielajte svoje cnosti,
svoju svätosť a nevešajte
na svoje plecia,
aby každý videl,
vašu čistotu
a dobrotu vo vnútri.
Možno jedného dňa, ak

budeme dobre praktikovať,
ľudia to už viac
nebudú tak pociťovať.
Budú nás brať ako
obyčajnú osobu.
No i tak,
sú stále ovplyvnení
požehnaním nášho
praktikovania našimi
zásluhami z vnútornej sily,
ale nevyrušujú nás
tak veľmi.
Preto potom, čo nejaký
čas praktikujete,
členovia vašej rodiny,
vaši priatelia,
spoločnosť okolo vás,
sa stane pokojnejšia,
kludnejšia
a nevšíma si vás
tak veľmi.
Zvyknú si
na vaše vibrácie
alebo vy ste
pozdvihnutí do vyššej
úrovne vedomia,
v ktorej
na vás nedosiahnu.
A potom žiadne problémy,
žiadne ľudské vzrušenie
na vás nedosiahnu.
Predtým, keď
ste prvýkrát meditovali,
keď ste získali zasvätenie,
vaša vibrácia bola silná
a zmiešaná
s rôznymi druhmi vibrácií
z bývalých prúdov
vo vašom tele
a vašej mysli.
Pretože
negatívna sila
alebo negatívne sklony
má ešte pozostatky
vo vašom tele
a vašej psychickej bytosti,
a oni to cítia, cítia,
že je tam boj.
Preto je atmosféra
trochu hrubšia.

Ale potom, čo
všetko vyčistíte,
a máte len
čistotu a dobro,
potom to ľudia
viac nevnímajú.
Nespôsobuje
im to už napätie,
ako keď prvýkrát
začnete praktikovať.
Preto oni nebojujú,
len si užívajú,
cítia sa pohltení
vašou dobrotou,
vašimi cnosťami a láskou.
Preto sa cítia
pohodlne a bezpečne.
Keď idete späť domov
po zasvätení,
po ďalšom zasvätení
alebo po seminári,
ste silní a mocní,
ak vás niečo vyruší,
musíte vedieť,
že to prejde,
prejde to.
Potrebujete len
trpezlivosť a čas.
Takže tento človek
bol možno
práve zasvätený.
A potom sa
asi zúčastnil
aj niekoľkých seminárov.
A potom prišiel domov,
bol taký šťastný,
chcel si zámerne
alebo možno neúmyselne
uchrániť
túto blaženosť,
z ktorej sa tešil.
A nemal žiaden úmysel,
žiadnu ochotu
zdieľať viac
svetskú zodpovednosť,
problémy a
komplikácie s členmi
svojej rodiny.
Pretože, komu sa to páči?
Kto chce skočiť späť

do bahna po tom,
ako bol umytý,
očistený, navoňaný,
napudrovaný,
zhýčkaný a namasírovaný,
zahriaty,
oblečený do krásnych šiat
a podobných vecí?
Chcel by znovu
skočiť späť,
do blata?
A zašpiniť sa,
zablatiť sa,
či smrdieť?
Samozrejme nie.
Urobiť tak
by bola veľká obeť.
Ktokoľvek
to chce urobiť,
je to veľká obeť.
Takže možno tento muž
je jedným z tých,
prišiel domov
a nechcel
sa ničoho viac dotknúť.
Máme vnútornú realizáciu,
aby sme si ju pamätali,
máme Budhovu krajinu,
aby sme sa usmievali.
Nestaráme sa viac,
čo sa deje
okolo nás.
Ale neviem,
čo ten učenec
urobil, aby toho muža
znovu urobil normálnym.
Samozrejme môže
urobiť veľa vecí.
Môže ho biť,
kým nevyjde zo samádhi.
Môže ho štípať.
Môže robiť
všetko možné,
pamätáte si príbeh
Rámakrišnu,
Majstra z Indie?
Keď bol v samádhi
po 6 mesiacov,
nehýbal sa
a muchy dokonca

urobili diery do jeho nosa,
o ničom nevedel.
A len...
občas
sa trochu pohol.
A človek,
ktorý sa o neho staral,
ho musel biť,
musel ho biť aspoň
raz za deň,
aby ho na chvíľu
zobudil
a potom mu
strčil trochu potravy
do hrdla.
Ak by ho nebil,
nikdy by
nebol schopný byť
mimo hlbokkej meditácie
a potom znovu
trochu v bežnom živote
a stráviť jedlo
alebo otvoriť ústa atď.
Takto samozrejme
môžeme prebudiť
niekoho zo samádhi,
ak ho budeme mučiť
a fyzicky mu ubližovať
alebo spôsobovať chlad,
teplo a on potom
jeho telo bude
reagovať.
Čo ale obyčajní ľudia
nevedia, je to,
že tento druh zábudlivosti
je požehnaním.
Napriek tomu,
aj tak to každý
nedokáže akceptovať.
Preto mnoho
praktikujúcich
odišlo do Himalájí,
radšej by znášali
chlad, nedostatok
potrebného, len aby
boli vždy v blaženosti.
A dokonca takto
prinášajú prospech
krajinu a spoločnosti
mnohými spôsobmi

na jemnej úrovni.
No predsa
musia byť niektorí
ľudia prebudení,
ako ten muž z príbehu,
aby zdieľali
trochu zo
svetskej zodpovednosti
a tiež
blažené vedomosti
s ostatnými ľuďmi.
Ak je stále v samádhi
a jeho úroveň
ja tak vysoko, nikdy
nemôže vysvetliť
členom svojej rodiny,
ako dosiahnuť takýto
stav samádhi
ako on.
Nemôže s nimi hovoriť
obvyklým jazykom.
Nemôže ich
nechať porozumieť,
čomu sám rozumie.
Je to Božia vôľa,
že sa niečo
niekomu stane
a niekto ďalší
by si napríklad mohol
užívať blaženosť
v Himalájach.
Niekto sa musí váľať
v bahne, aby vytiahol
niekoho iného von.
Niekto sa musí
zašpiniť, aby
vytiahol iného
z bahna.
A niekto ďalší
si môže užívať sediac
pekne doma a prikazovať
iným ľuďom, čo robiť.
Všetko je v poriadku
pod slnkom.
Akýkoľvek je náš osud,
akceptujme to a pokúsme
sa na to nezabudnúť.
Pokúsme sa nebiť zábudliví.
Aj keď chceme,
je to ťažké.

Ľudia sa budú snažiť
prebudiť nás
z našej zábudlivosti
a blaženosti.
Je to v poriadku,
aj to je tak v poriadku.
Pokúste sa byť
tak obyčajní, ako je možné.
Ale vo vnútri
sa stále koncentrujte
a pamätajte na
svoju blaženosť,
svoju skutočnú podstatu
a stále sa snažte pamätať si
najdôležitejšie veci
v živote:
a to spoznanie samých seba.